

Đêm Dài Mộng Du

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tôi đợi chuyến bay đến Chicago với tâm trạng buồn và hững hờ. Bao nhiêu người xung quanh tôi lúc này sắp bước vào cuộc hành trình, ai đang náo nức, ai đang ưu sầu và có ai cảm thấy một chút bơ vơ như tôi không? Phi trường luôn là nơi cho tôi những cảm xúc vui nhiều hơn buồn, người đi hay đến đều có kẻ đưa người đón, hành lý họ mang theo dường như cũng có cả niềm vui được bay trên bầu trời và ném mùi nắng gió phương xa. Tôi đã từng xách hành lý lên máy bay với ý nghĩ ấy, cả tôi và hành lý cùng vui, cùng chờ đợi nơi phi trường kia khi tôi đến đã có sẵn những ánh mắt và vòng tay thân quen chào đón mình. Nhưng hôm nay hành lý chắc cũng buồn như tôi, một chiếc túi xách đựng hai bộ quần áo và cái ví tay đựng giấy tờ. Tôi chỉ ở lại Chicago một đêm và hôm sau bay về nhà mình.

Ra phi trường O'hare đón tôi là ông Vĩnh, không là người thân, không hẳn là người bạn mặc dù ông Vĩnh là chồng của bạn tôi, người vừa mới qua đời và hôm nay tôi đến để dự tang lễ... Chuyến bay đến Chicago vào 9 giờ tối, giữa ồn ào xa lạ, bên một người lạ tôi bỗng tiếc nhớ cũng tại phi trường O'hare này cách đây ba năm tôi đã đến và ra đón tôi có ông Vĩnh và Hạ Hồng, nàng đã đón tôi bằng vòng tay ôm và nụ cười mừng vui, nay chỉ còn ông Vĩnh, Hạ Hồng thì giờ này đang nằm ở nhà quàn.

Tôi theo ông Vĩnh ra chỗ đậu xe, ông nói:

- Như chúng ta đã nói chuyện qua phone cô sẽ ngủ tại nhà tôi cho tiện để sáng mai tôi chở cô ra nhà quàn, cô là bạn của Hạ Hồng là

người thân duy nhất của Hạ Hồng ở Mỹ, chúng ta sẽ ở đó tiếp khách và sau đó là lễ hoả táng. Cùng ngủ với cô ở nhà tôi còn có bà chị ruột của tôi từ thành phố khác đến, chúng tôi có dăm ba họ hàng gần xa khác cùng ở thành phố này sáng mai cô sẽ gặp khi họ đến nhà quàn thăm viếng và dự tang lễ.

- Vâng, tôi hiểu rồi
- Đi máy bay thời buổi này ai cũng đói cả. tôi có order sẵn vài món ăn để mời cô ăn tối rồi
- Vâng, cảm ơn ông.

Từ phi trường O'hare mất hơn nửa tiếng về đến một ngôi nhà to lớn bề thế, tôi ngạc nhiên:

- Nhà ai thế ông Vĩnh? Tôi nhớ không phải là căn nhà trước đây ??
- Tôi quên chưa giới thiệu là chúng tôi mới mua ngôi nhà này vài tháng nay, tôi muốn làm vui lòng Hạ Hồng và cung cấp những gì tốt đẹp nhất cho nàng mà tôi có thể... Nhà cùng thành phố Schaumburg với căn condo trước mà cô đã đến khi dự đám cưới chúng tôi.

Tôi buông tiếng thở dài:

- Và căn nhà này tôi đến dự đám tang cô dâu của ba năm trước.

Chúng tôi bước vào nhà, cùng lúc với ánh đèn ông Vĩnh vừa bật lên một vật chẳng biết từ đâu phóng nhanh ra vồ lấy chân tôi làm tôi kinh hãi kêu rú lên. Thì ra là một con mèo, cứ y như nãy giờ nó nằm im trong xó tối và tôi là con mồi nó đang mong đợi. Nhưng nó không ác ý như tôi đã nghĩ, nó quẩn quýt vui mừng tưởng như muốn cắn cả hai chân tôi cùng với tiếng kêu "miego, miego" không ngọt. Ông Vĩnh trấn an tôi:

- Con mèo của Hạ Hồng đấy, chắc nó buồn vì căn nhà quanh hiu thấy người lạ đến cũng vui mừng?

Giống mèo khôn lắm, nó biết nhìn và đánh hơi người chứ, không có cô chủ Hạ Hồng con mèo mừng khách lạ cho bớt cô đơn đây.

Trong nhà một thứ ánh sáng mờ ảo bởi kiểu design, những ngọn đèn vừa nhỏ vừa chìm sâu vào trần nhà và bởi căn nhà quá rộng, trần nhà mãi tít trên cao. Tôi quen nhìn ánh sáng ở nhà mình, ban ngày phòng bếp có sky light và các cửa sổ vén màn. Ban đêm các phòng được thấp sáng bởi những ngọn đèn màu trắng daylight sáng toang cả nhà.... Bạn bè vẫn trêu chọc tôi nhát gan sợ ma nên mới cần ánh sáng đến thế.... Trong ánh sáng mờ, từ cửa bước vào là phòng khách như một sảnh đường rộng chỉ kê một chiếc bàn nhỏ và vài chiếc ghế sát tường... Ông Vĩnh đưa tôi đi sơ quanh nhà để giới thiệu, chúng tôi rẽ bên phải là phòng ăn với cái bàn ăn to rộng có 6 chiếc ghế, giọng ông Vĩnh buồn buồn:

- Tôi đã mơ ước cho tương lai khi chúng tôi có ba đứa con nên đã mua căn nhà to rộng, phòng ăn sẽ có 5 người đông vui ríu rít, nhưng tôi ít khi được ăn bữa tối với Hạ Hồng nơi bàn ăn này nói chi đến viễn ảnh xa xôi

kia.

Tôi ngậm ngùi nhìn bàn ghế lạng lạng, những vật đắt tiền có giá bỗng trở thành vô duyên vô nghĩa lý vì không được chủ nhân xử dụng đến. Bước qua phòng bếp con mèo vẫn lẻo đẻo bám vào chân tôi. Ông Vĩnh dọn cho tôi những món ăn mà ông đã mua về và hâm nóng lại:

- Cô muốn ăn tại đây hay ngoài bàn ăn lớn kia?

Phòng ăn chính và cái bàn to rộng với 6 chiếc ghế màu nâu đen không làm tôi thú vị gì...

- Ta cứ ăn nơi bàn ăn nhỏ trong bếp này ông Vĩnh ạ.

Một đĩa mì xào đồ biển của Ý. Ông Vĩnh giải thích:

- Món này ngon và tương tự như món ăn Việt Nam hi vọng là cô sẽ thích.

Tôi chợt nhớ ra bà chị của ông Vĩnh:

- Thế bà chị của ông đã ăn tối chưa?

Như một phép lạ tôi vừa hỏi xong thì có tiếng dép kéo lê lét trên sàn nhà bếp làm tôi giật mình và một giọng đàn bà phía sau lưng tôi cất lên:

- Chào cô, tôi là chị của ông Vĩnh đây, tôi đến từ chiều và chị em tôi đã dùng bữa rồi. Mời cô tự nhiên.

Người đàn bà khoảng 70 tuổi dáng mập phì mệt mỏi. Bà ta tự khai bệnh:

- Tôi bị đau khớp nên đi lại khá khó khăn, từ chiều đến giờ cứ nằm ở trên lầu...

Thì ra bà đã từ thang lầu sau lưng tôi bước ra... Cái cầu thang chia hai ranh giới giữa phòng ăn và phòng bếp.

Món mì xào đồ biển trông thật hấp dẫn và ngon, dù bụng đang đói nhưng tôi ăn trong căn bếp xa lạ với ánh sáng mờ ảo bên cạnh hai người lạ và dưới gầm bàn con mèo cũng lạ lùng luôn đụng chạm cọ người vào chân tôi làm tôi cảm giác rợn người chỉ muốn kết thúc cho nhanh để về phòng nghỉ ngơi...

Cả ba chúng tôi lên lầu khi đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi, tôi bước từng bước trên những bậc thang gỗ mát lạnh hoang vu. Trong lúc tôi ngồi ăn ông Vĩnh đã kể về Hạ Hồng cho chị ông và tôi cùng nghe, khoảng thời gian gần đây cả ngày Hạ Hồng chỉ ngồi nơi chiếc ghế ngoài sảnh lớn kia, cô ôm con mèo và ngồi im ắng như pho tượng, cô chỉ lên lầu khi cần thiết tắm rửa và buổi tối khi đi ngủ nên những bậc thang lầu này chắc cũng thêm cũng nhớ từng bước chân người. Ông Vĩnh không giải thích vì sao và tôi cũng chưa tiện hỏi.

Nhà có 5 phòng ngủ, tất cả đều ở trên lầu. Từ hành lang trên lầu nhìn xuống là sảnh nhà rộng lớn với chiếc bàn chiếc ghế từng in dấu bóng dáng Hạ Hồng. Phòng ngủ của tôi bên cạnh phòng bà chị ông Vĩnh, có lẽ khi xây căn nhà ông Vĩnh đã dự tính dãy phòng này sẽ dành cho các con ông nên 4 phòng ngủ liền nhau. Còn ông dĩ nhiên ngủ nơi master bedroom cách phòng chúng tôi khá xa. Chúng tôi chào tạm biệt nhau và chúc nhau ngủ ngon.

Tôi vào phòng đóng cửa lại và thả mình xuống chiếc giường nệm phẳng sạch sẽ tinh tươm, cảm giác thoải mái dễ chịu quá chừng, tôi chỉ muốn tắt đèn đi ngủ mai còn dậy sớm chuẩn bị đến nhà quần... Mười phút sau tôi ngồi dậy để thay đồ ngủ, tôi muốn treo một bộ quần áo vào closet cho thẳng thớm để sáng mai mặc cho tang lễ. Tôi mở cánh cửa closet và giật bắn cả người, tôi hoảng hốt đóng xập cửa và lùi lại vài bước, suýt nữa thì tôi kêu thét lên, tôi ôm ngực thở không ra hơi. Trong closet vẫn treo đầy những bộ quần áo của Hạ Hồng, hình như còn có cả mùi người phẳng phất, mùi hương của người cũ, mùi hương của Hạ Hồng tưởng như nàng còn đang quanh quẩn nơi đây?

Tôi lạnh người với ý nghĩ Hạ Hồng từng ngủ trong phòng này, nằm trên chiếc giường này, quần áo nàng còn treo đầy tủ, hình ảnh nàng đang lấp ló sau cánh cửa closet. Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa closet chỉ sợ nó nhúc nhích và Hạ Hồng bước ra thì chắc là tôi chết ngất ngay lập tức. Tôi muốn thoát ra khỏi phòng nhưng chẳng lẽ tôi đánh thức gia chủ dậy chỉ vì lý do tôi sợ ma? Mà đời nào tôi dám bước ra ngoài cửa phòng khi nhìn qua lan can thấy sảnh phía dưới vắng lặng âm u có chiếc ghế mà Hạ Hồng hay ngồi ôm con mèo cả ngày. Biết đâu giờ này nàng đang hiện về và ngồi thù lù nơi đó? Nàng lại ngẩng mặt lên nhìn tôi và mỉm cười?

A, may quá phòng ngủ có một cửa sổ. Bây giờ là mùa Thu tôi sẽ mở ra để nhìn trăng sao cho có bạn đồng hành đêm nay... Cửa sổ nhìn ra sau vườn. Khi tôi kéo tấm màn cửa sổ lên, ngoài trời quả có ánh trăng đêm, một vầng trăng xa xăm cùng với ánh đèn yếu ớt từ phía tường sau vườn đã làm cho khu vườn một màu sáng xanh mờ ảo, một cây thông vươn cao lạng lạng và mắt tôi hoa lên khi thấy thấp thoáng vật áo trắng tinh bay lẩn quẩn bên cây thông già...

Trời ơi, ai đang đứng dưới gốc cây lúc nửa khuya thế này? Tôi run rẩy kéo vội tấm màn cửa sổ xuống, vạt áo trắng vẫn còn bay phất phơ dưới vườn. Hạ Hồng vừa mới qua đời xác chưa chôn linh hồn nàng còn quanh quẩn trong nhà và ngoài vườn chăng? Tôi biết là tôi sẽ thức trắng đêm nay, sẽ làm kẻ mộng du suốt một đêm dài và đèn sẽ thấp sáng cho tới lúc bình minh trong căn phòng tù túng này. Tôi đi đi lại lại trong phòng, hết chiều dọc đến chiều ngang, đi bao nhiêu vòng tôi không thể đếm nổi mà thời gian như vẫn chậm trôi, cả ngôi nhà vẫn đang chìm trong im lặng của đêm, dù đi chiều nào mắt tôi cũng dán vào khung cửa sổ và cánh cửa closet để canh chừng nếu ngọn gió kỳ quái nào vén tấm màn cửa sổ lên để tôi lại thấy cây thông vươn lên sừng sững trong ánh trăng khuya tê tái và dưới gốc cây thông ai đứng đó vạt áo trắng tung bay, hay nếu bàn tay bí ẩn nào mở cánh cửa closet ra tôi lại thấy những bộ quần áo mà Hạ Hồng từng mặc lên người vẫn còn thoang thoảng hơi người...

Đi đến mệt mỏi tôi mới nằm xuống giường theo tư thế nhìn thấy cánh cửa closet và khung cửa sổ. Tôi rất sợ khi mình quay lưng thì điều gì đó bất ngờ xảy ra. Thật kinh khủng !!! Bỗng tôi nghe có những tiếng động nhẹ, trái tim tôi vốn đập chậm bỗng loạn xạ cả lên, giá tôi có máy đo huyết áp lúc này thì nhịp tim của tôi chắc phải tăng gấp đôi thường ngày. Tôi nín thở lắng nghe và chờ đợi từ khung cửa sổ và cánh cửa closet, nhưng không, tiếng động phát ra bên ngoài cánh cửa phòng, bàn tay nào đã gõ nhẹ nhàng lên cửa như réo gọi như van xin tôi hãy mở cửa ra cho họ vào cùng. Tôi muốn cất tiếng hỏi “Ai đó?” nhưng cổ họng tôi cứng lại không nói thành lời. Tôi thầm khấn nguyện trong lòng: “*Hạ Hồng ơi bạn sống khôn chết thiêng đừng về trêu chọc tôi nhé, ngày mai tôi sẽ thắp hương cho vong linh bạn và tiễn bạn về nơi an nghỉ ngàn đời*”. Rồi tôi lấy tấm chăn trùm kín hai tai để khỏi nghe thấy tiếng động nơi cánh cửa nữa. Tôi đã lock cửa cẩn thận người nào mà vào được? họa chăng chỉ có ma. Tôi cứ trùm chăn và tê cứng một tư thế cho đến khi chịu hết nổi tôi mở tấm chăn ra thì tiếng động nơi cánh cửa không còn nữa... Hay là tôi đã ảo tưởng? Hay là lời cầu khẩn của tôi đã được đáp ứng?

Hạ Hồng là một cô gái con nhà nghèo, nàng xinh đẹp và khôn ngoan thực tế nhưng duyên tình lận đận chưa lần nào đi đến hôn nhân, nàng đã được hàng xóm giới thiệu người thân của họ là ông Vĩnh một Việt kiều thành đạt giàu có và nhanh chóng bằng lòng kết hôn với ông để qua Mỹ. Có lẽ nàng hài lòng với cuộc hôn nhân này, sẵn sàng trao đổi lấy người chồng chênh lệch tuổi tác để được yêu thương, được nương tựa tình cảm và cả vật chất cuộc sống. Tôi mừng cho Hạ Hồng. Hạ Hồng trẻ hơn ông Vĩnh 30 tuổi, hiện giờ nàng 35 và ông Vĩnh 65. Hạ Hồng không có thân nhân hay bạn bè nào khác ở Mỹ ngoài tôi. Khi ông Vĩnh gọi phone cho tôi báo tin Hạ Hồng đã tự tử chết tôi thật sự bị “sốc”, có điều gì ghê gớm để nàng phải tự kết liễu đời mình khi đời nàng đang ổn định và hạnh phúc?

Hết năm suy nghĩ miên man tôi lại đứng dậy và đi quanh phòng, cứ làm như khi tôi bận rộn hoạt động trí óc và chân tay thì sẽ bớt cảm giác sợ hãi. Thật kinh khủng khi suốt đêm tôi làm kẻ mộng du trong bốn bức tường vây kín với nỗi sợ hãi ám ảnh người bạn vừa qua đời và thi thể còn đang nằm trong nhà quàn cách ngôi nhà của nàng chỉ nửa tiếng lái xe.

Khi thấy ánh sáng bình minh qua khe cửa sổ là tôi vui mừng như từ trong địa ngục trở về cõi sống, tôi kéo màn cửa sổ lên và nhìn cây thông xem vạt áo trắng đêm qua còn hay mất thì chỉ thấy một cánh điều trắng vướng vúi trên những cành cây thông tự lúc nào, vậy mà đêm qua tôi cứ tưởng vạt áo ma quái hiện về... Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Bây giờ một mình trong căn phòng với cái closet chứa đựng quần áo của người đã chết cũng làm người yếu bóng vía như tôi hoảng sợ dù giữa ban ngày ban mặt.

Có lẽ ông Vĩnh đã thức dậy rồi và đang ở dưới nhà, tôi không muốn là người cuối cùng còn ở lại trên tầng lầu có 5 phòng ngủ vắng lạnh khi hình bóng Hạ Hồng đang ở trong closet kia. Tôi vội vàng xách túi quần áo và sẽ ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, chắc chắn bà chị ông Vĩnh vừa mập vừa mang bệnh đau khớp không thể nào nhanh nhẹn bằng tôi.

Vừa mở cánh cửa phòng tôi đã thấy con mèo ngồi thu mình bên cạnh lan can đối diện cửa phòng, thấy tôi nó mừng rỡ kêu “miao miao” và lại quẩn lấy chân tôi như tới qua khi tôi vừa đến. Những tiếng cào cào đêm qua có thể là con mèo quý quái này, nó theo tôi từ dưới bếp lên lầu lúc nào mà tôi không hay biết. Mà tại sao nó cứ bám theo tôi mãi thế? Tôi đá con mèo một phát đau điếng cho nó rời khỏi chân tôi để tôi rảnh chân đi như bay xuống thang lầu, thế mà nó vẫn cố chạy theo, tôi hấp tấp không có thì giờ quay lại đá cho nó thêm một phát nữa. Nó làm phiền tôi quá.

Vừa xuống đến bậc thang cuối, trong ánh sáng những ngọn đèn bếp nhà này là thứ ánh sáng nửa tỏ nửa mờ tôi đã thấy ai đó đang ngồi sẵn nơi bàn ăn trong bếp, tôi chỉ kịp kêu rú lên một tiếng thất thanh vô nghĩa và ngất xỉu ngay tại chỗ, hình như có vòng tay nào đã giang ra đỡ lấy tôi... Tôi đã thấy Hạ Hồng đang ngồi nơi bàn ăn, nàng giương to đôi mắt ngạc nhiên nhìn tôi chưa kịp nói câu nào...

Khi tôi hồi tỉnh có ông Vĩnh và bà chị ông bên cạnh. Ông Vĩnh mừng rỡ reo lên:

- Cô đã tỉnh lại rồi. May quá lúc cô ngất xỉu vừa lúc tôi đi đến nên kịp đỡ cô.

Tôi sợ hãi dáo dác nhìn quanh:

- Hạ Hồng đâu? Trời ơi, tôi đã thấy cô ấy hiện về.

Ông Vĩnh vỗ về:

- Cô đừng sợ, đã có chúng tôi đây và hãy bình tĩnh nghe tôi nói

Hai tay tôi nắm chặt lấy tay ông Vĩnh và bà chị của ông:

- Xin hai người đừng rời xa tôi dù chỉ một bước, rõ ràng tôi đã thấy Hạ Hồng ngồi nơi bàn ăn ở bếp khi tôi vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, nàng nhìn tôi, ánh mắt của nàng mở to thật kinh khủng.

Và tôi rên rỉ:

- Tôi không muốn đến nhà quán với chị em nhà ông nữa và cũng không muốn ở lại nhà ông thêm một phút giây nào, hãy đưa tôi ra phố, ra phi trường ngay bây giờ để tôi trở về nhà.

- Cô nghe tôi nói đây Hạ Hồng không chết, nàng vẫn còn sống, nàng vừa mới về nhà sáng nay.

Tôi vừa sợ hãi vừa kinh ngạc:

- Ông nói huyền thuyên gì thế ông Vĩnh? Hạ Hồng chưa chết? vậy ai đang nằm ở nhà quán và chờ chúng ta đến lo tang lễ?

- Phải, tôi chưa chết, tôi là Hạ Hồng còn sống sờ sờ đây!

Một tiếng nói khác cất lên và Hạ Hồng xuất hiện. Tôi co rúm người lại và hai tay tôi vẫn nắm chặt hai tay chị em ông Vĩnh bằng một sức mạnh phi thường không thể nào họ rút ra và bỏ chạy được trong khi ông Vĩnh nói với tôi:

- Để cô hiểu và hết sợ hãi tôi kể nhanh cho cô nghe chuyện nhà tôi đây, tôi cưới và bảo lãnh Hạ Hồng từ Việt Nam sang Mỹ với tất cả tình yêu chân thật của tôi, đáp lại nàng chỉ lợi dụng tôi để qua Mỹ, bây giờ có tấm thẻ xanh nàng đòi ly dị dù tôi đã hết mực chiều chuộng nàng. Hạ Hồng đã ly thân tôi một tháng nay, tôi đã thuê hotel cho nàng ở riêng trong thời gian này vì không muốn đối diện nhau trong lạnh lùng xa cách, cả ngày nàng cứ ngồi ôm con mèo và không thêm sinh hoạt hay nói năng gì với tôi khi tôi chưa chịu ly dị. Tôi đã hẹn nàng sáng nay đến đây để nói chuyện ly dị, Hạ Hồng còn sống nhưng đối với tôi nàng đã chết là thế đấy!

Giọng ông Vĩnh ngậm ngùi:

- Tôi xin lỗi đã nói dối cô, báo tin Hạ Hồng chết, chỉ vì lòng tôi quá thất vọng, quá đau thương và tức giận khi bị nàng lợi dụng. Ít nhiều cô cũng đã biết tôi đối xử yêu thương Hạ Hồng bằng tất cả chân tình nên tôi muốn có mặt cô chứng kiến ngày hôm nay, tôi đồng ý ly dị và tiễn nàng ra khỏi cuộc đời tôi, như tiễn một người vừa qua đời.

Hạ Hồng bình thản lên tiếng:

- Đúng thế, ông khỏi phải nguyên rủa tôi đã chết vì sống với ông chồng già tẻ nhạt tôi cũng chết dần chết mòn tuổi thanh xuân mất thôi. Ông quá già tôi thì vẫn trẻ, ở với ông mấy năm cũng đã đủ rồi, tôi muốn tự do tìm cuộc đời mới.

Tôi đã hiểu ra và rợn người, không vì sợ ma quái gì nữa mà không ngờ Hạ Hồng đã thốt lên những lời bội bạc trơ tráo ấy. Tôi đã biết ông Vĩnh yêu thương nàng thế nào, ông giúp đỡ cha mẹ nàng rất nhiều, xây lại nhà cửa bên Việt Nam và ở đây nàng đang được ở nhà cao cửa rộng, cuộc sống vật chất cao sang hơn người... Tôi chỉ biết khuyên nàng:

- Hạ Hồng, bạn đang nói những điều không hay đó, tìm đâu ra một người đàn ông yêu chiều vợ như ông Vĩnh, bạn cũng ngoài ba mươi rồi hãy nhìn gần đừng nhìn xa vời có khi vỡ mộng.

Hạ Hồng lạnh lùng đáp:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ cả tháng nay rồi. Chúng tôi sẽ ly dị.

Ông Vĩnh cũng lạnh lùng:

- Tôi đã năn nỉ nhiều lần mà cô vẫn không thay đổi quyết định, vậy ngay bây giờ cô hãy mang hết những đồ dùng cá nhân của cô ra khỏi nhà tôi và ra đi cho khuất mắt tôi.

Hạ Hồng mỉm cười đắc ý:

- Chưa đâu, chúng ta còn làm thủ tục ly dị chứ.

- Đơn giản lắm chỉ gửi giấy tờ li dị ra toà là xong vì chúng ta không tranh chấp tài sản, cô đã thắng lợi với tấm thẻ xanh trong tay.

Hạ Hồng bật cười khan:

- Tội nghiệp ông Vĩnh của tôi quá, ông nghĩ đơn giản như thế sao? Tôi đã dò hỏi luật sư rồi, tôi thân cô thế cô không có ai nương tựa, không nghề nghiệp trong tay, thậm chí không có đồng xu trong túi vì từ ngày lấy ông tôi chưa hề đi làm gì ra tiền, ông phải chia tài sản cho tôi, một nửa căn nhà này và tài sản ông có trong thời gian chung sống với tôi. Thế thôi, tôi chẳng đòi hỏi gì hơn.

Nàng ngắm nghía khắp nhà và đánh giá:

- Căn nhà này cũng bạc triệu đấy nhỉ ông Vĩnh?

Ông Vĩnh cũng bật cười khan:

- Cô đánh giá không sai, nhưng căn nhà này là của bà chị tôi, kể cả những tài khoản mà cô tưởng tôi có đều do bà chị tôi đứng tên, tôi chỉ là lão già sống trần trụi với đồng lương về hưu thôi. Không tin cô thử lên trang web của county xem tên chủ nhân căn nhà này là ai.

Bà chị ông Vĩnh bây giờ mới lên tiếng:

- Tôi luôn khuyên nhủ và bảo vệ em tôi về điều này thật đáng giá, khi kết hôn cần phải tính toán trước những điều xấu, những mặt trái có thể xảy ra, nếu cuộc sống gia đình êm vui hạnh phúc thì tài sản tiền của tôi giữ vẫn còn đây cùng nhau hưởng đi đâu mà mất, phải không cô Hạ Hồng!

Ông Vĩnh dừng đỉnh thêm:

- Cô đừng nhờ luật sư làm gì cho tốn tiền, khi mà những trường hợp không thấy chắc phần thắng lợi thì cô phải trả tiền trước đấy nhé, họ làm giấy tờ đến đâu phải trả tiền đến đó, mà tiền công luật sư thì họ chém giá dễ dàng như dao phay chém gió?

Hạ Hồng thất vọng lấp bắp:

- Nãy giờ mấy người nói gì? Nghĩa là?

Ông Vĩnh đồng dục:

- Nghĩa là tôi không có gì để cho cô nữa cả, kể từ hôm nay cô hoàn toàn tự do, căn phòng hotel mà tôi thuê mượn cho cô đã hết hạn, nếu cô muốn ở tiếp thì tự bỏ tiền ra, nếu cô muốn về cùng với bạn cô thì nể tình nể công chị ấy đã đến đây tôi sẽ tặng cô chiếc vé may bay làm kỷ niệm cuối cùng.

Hạ Hồng bàng hoàng ngồi phịch xuống một chiếc ghế, vô tình nàng ngồi ngay cái ghế vẫn thường ngồi ôm con mèo trong thời gian nàng lạnh nhạt xa cách và đòi li dị chồng. Con mèo theo thói quen lại nhảy tót lên ngồi trong lòng nàng, nó đâu biết chủ nhân của nó đang bật khóc tức tưởi và chốc nữa đây nàng sẽ rời khỏi nhà không còn cơ hội quay trở lại.

Còn tôi, tôi đã trải qua một đêm dài mộng du kinh hãi và bây giờ hình như cơn mộng du còn làm tôi bàng hoàng chưa tỉnh. Hạ Hồng người phụ nữ nhiều toan tính thực dụng này nàng sẽ đi tìm tình yêu khác, cuộc sống khác... Biết đến khi nào nàng mới tìm được một tình yêu, một hạnh phúc như ý?

Nguyễn Thị Thanh Dương